

Η Ελλάδα ως καταλύτης λύσης των προβλημάτων της Μεσογείου και καθ' επέκταση του Παλαιστινιακού προβλήματος, μέσω της γεωστρατηγικής αξίας .

Η Μεσόγειος είναι μια μεγάλη κλειστή θάλασσα που βρίσκεται στο μέσο τριών ηπείρων, Ευρώπη – Ασία – Αφρική. Συνδέεται με την Ερυθρά Θάλασσα μέσω της διώρυγας του Σουέζ και με τον Ατλαντικό μέσω των στενών του Γιβραλτάρ. Ο Στράβων την ονομάζει: «η εντός και καθ' ημάς λεγόμενη θάλασσα» για να το μεταφράσουν οι Ρωμαίοι στα λατινικά «mare insentinum» δηλαδή εσωτερική θάλασσα. Μαζί με την Προποντίδα, τον Εύξεινο Πόντο και την Αζοφική θάλασσα είναι η μεγαλύτερη κλειστή θάλασσα της Γης και μοιάζει με λίμνη. Η Μεσόγειος θάλασσα βρέχει την Ασία την Ευρώπη και την Αφρική.

Η διαχρονική, γεωστρατηγική αξία της Μεσογείου είναι πρόδηλη από αρχαιότατους χρόνους. Στα παράλια της κατέληγαν τα καραβάνια με τα εμπορεύματα τους για να γίνει η μεταφόρτωση τους στα πλοία. Μαζί με την μεταφορά προϊόντων ανταλλάσσονταν ιδέες, θρησκείες, πολιτισμοί. Ο

ελληνισμός είναι ταυτισμένος με την Μεσόγειο και κατά τον Πλάτωνα ήταν «η θάλασσα που γύρω της (οι Έλληνες) απλώνονται σαν τα βατράχια σε λίμνη». Έτσι γύρω από αυτή την ελληνική λίμνη άκμασαν σωρείες ελληνικών αποικιών με αξιόλογο πολιτισμό. Η Μεσόγειος είναι χιλιάδες πράγματα μαζί «κατά τον Μπροντέλ». Δεν είναι ένα μόνο τοπίο αλλά αμέτρητα τοπία, δεν είναι μία θάλασσα αλλά διαδοχή θαλασσών, δεν είναι ένας πολιτισμός, αλλά μια κοινότητα πολιτισμών που συσσωρεύονται ο ένας πάνω στον άλλο. Η διαφορετικότητα αποτελεί σημείο ένωσης και πολιτισμικής μείξης σε κάθε έκφανση της.

Με την λήξη του Ψυχρού Πολέμου η ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου ανακτά την πρότερη αξία της στο γεωπολιτικό παίγνιο, καθόσον το σύστημα τείνει να γίνει πολυπολικό και οι δρώντες δυνάμεις στην περιοχή είναι καθαρά ιμπεριαλιστικές. Η πτώση του τοίχους του Βερολίνου αποδέσμευσε γεωπολιτικές δυνάμεις, οι οποίες μέχρι τότε τελούσαν εν υπνώσει. Η δημιουργία ετερόκλητων συμμαχιών στην Μέση Ανατολή αλλά και στα παράλια της Μεσογείου, καθιστούν τον ευρύτερο γεωπολιτικό χώρο της Μεσογείου ασταθές και ραγδαία μεταβαλλόμενο.

Ο ελληνικός χώρος ως κάτοχος του μεγαλύτερου χώρου της Μεσογείου, εξεταζόμενος από γεωστρατηγική άποψη, αποτελεί σημείο συνάντησης τριών ηπείρων, ενώνει δύο θάλασσες ζωτικών συμφερόντων (Μαύρη Θάλασσα και Μεσόγειο), αλλά και ταυτόχρονα ενώνει δύο ωκεανούς (μέσω της Μεσογείου, τον Ατλαντικό με τα στενά του Γιβραλτάρ και τον Ινδικό μέσω της διώρυγας του Σουέζ).

Η γραμμή Καύκασος - Μαύρη Θάλασσα - Μέση Ανατολή - Βόρεια Αφρική, είναι οι δρόμοι της ενέργειας για την Νότια Ευρώπη και συναντούνται στο γεωενεργειακό σταυροδρόμι που λέγεται Ελλάδα. Αυτό επιτάσσει δυνατότητα ελέγχου της ευρύτερης περιοχής της Ανατολικής και Κεντρικής Μεσογείου περιορίζοντας ή ισορροπώντας την ανάλογη τουρκική προσπάθεια.

Μετά την ανατροπή της Σοβιετικής Ένωσης και την απελευθέρωση δυνάμεων οι οποίες δρουν ιμπεριαλιστικά σε ένα άκρως ανταγωνιστικό περιβάλλον όπου τα μονοπώλια έχουν το πάνω χέρι, η Ελλάδα αναβαθμίστηκε γεωπολιτικά καθόσον αποτελεί κομβικό σημείο συνάντησης εμπορευμάτων και ενέργειας από βορρά προς νότο, ανατολή προς δύση και το αντίστροφο. Η Ελλάδα έγινε σημείο συνάντησης αλλά και σημείο σύγκρουσης γεωπολιτικών συμφερόντων. Η καίρια θέση της Ελλάδας στην υδρόγειο και οι αξιόλογες συγκοινωνίες της, ιδιαίτερα οι θαλάσσιες και εναέριες, καθιστούν την Ελλάδα μια στρατηγική περιοχή παγκόσμιας αξίας. Και ενώ μέχρι τώρα η Ελλάδα ως μέλος του ΝΑΤΟ συμμετείχε στην γεωπολιτική κύκλωση της Σοβιετικής Ένωσης, τώρα το πρόβλημα που καλείται να διαχειριστεί είναι πιο πολύπλοκο και πολυδαίδαλο. Η Ελλάδα

όχι μόνο δεν έχει χάσει την στρατηγική αξία για την Δύση, αλλά αντιθέτως έχει πολλαπλασιαστεί εις την νιοστή μετά την ανατροπή της Σοβιετικής Ένωσης. Το χαϊδεμένο παιδί της Δύσης, δηλαδή η Τουρκία, έπαψε να έχει κοινά σύνορα με την Σοβιετική Ρωσία και ως εκ τούτου μειώθηκε η γεωστρατηγική αξία της. Στην συνέχεια η προσπάθεια αυτονόμησης της Τουρκίας μέσα από τον μεγαλοϊδεατισμό της λογικής του Νταβούτογλου, την έφερε αντιμέτωπη με τους πάντες. Η Τουρκία μη δεχόμενη τον παραγκωνισμό της στο νέο διεθνές περιβάλλον, την απώλεια μέρους της γεωστρατηγικής της αξίας και μη διδασκόμενη από τα πρόσφατα λάθη της, συνεχίζει τις προσπάθειές της για απόκτηση ζωτικού χώρου, αλλά και του ρόλου του ρυθμιστικού παράγοντα στην ευρύτερη περιοχή. Έτσι μέσα σε αυτή την λογική και μη δυνάμενη να αντιληφθεί την *real politik* συνεχίζει να προκαλεί τους πάντες με την ενεργό ανάμιξή της στην αποσταθεροποίηση της Συρίας, της Λιβύης, Αρμενίας αλλά και της πρόσφατης σύγκρουσης Ισραήλ Παλαιστίνης (και όχι μόνο).

Το ενεργειακό πολιτικό παίγνιο και οι νέες γεωενεργειακές συμμαχίες στην περιοχή σε συνδυασμό με την γεωπολιτική ρευστότητα της Μεσογείου, αλλά και την γεωστρατηγική θέση της Ελλάδος την καθιστούν μοναδική στην παρούσα φάση. Η δεδομένη ύπαρξη υδρογονανθράκων στην περιοχή, σε συνδυασμό με τα συμφέροντα των αγωγών της Νότιας Διαδρομής, αλλά και τις αντιπαλότητες των δρώντων δυνάμεων στον συγκεκριμένο χώρο, ενισχύουν ακόμη περισσότερο την στρατηγική αξία της Ελλάδας. Το γεωπολιτικό εκτόπισμα της Ελλάδας στην παρούσα φάση είναι τοιούτου μεγέθους που απαιτεί και τις κατάλληλες πολιτικές ηγεσίες προκειμένου να το διαχειριστούν.

Ο καθορισμός, επομένως, των στόχων της γεωπολιτικής της Ελλάδας είναι μια δύσκολη υπόθεση που περνά μέσα από τις συμπληγάδες πέτρες των συμφερόντων μεγάλων δυνάμεων, αλλά και της «γείτονας» εξ Ανατολών Τουρκίας, η οποία έχει θέσει ως ζωτικούς της χώρους (εναέριο, θαλάσσιο και χερσαίο) τμήματα της Ελλάδας.

Η αμυντική γραμμή των νησιών Κύπρος, Κρήτη, Μάλτα, βρίσκεται στο μέσον των Ευρωπαϊκών και Αφρικανικών ακτών και ελέγχει απόλυτα τις συγκοινωνίες της Μεσογείου. Η γραμμή Λήμνος, Κρήτη, Κύπρος, ελέγχει την λεωφόρο των αγωγών, Καύκασος - Μέση Ανατολή. Η υποδομή της σε λιμάνια και αεροδρόμια, σε συνδυασμό με την εγγύτητα της με περιοχές υψίστης στρατηγικής σημασίας λειτουργούν πολλαπλασιαστικά στην γεωστρατηγική ισχύ της. Επιπλέον στην παρούσα φάση η Κύπρος αποκτά ένα ακόμη συγκριτικό πλεονέκτημα, καθόσον βρίσκεται στο σημείο εκείνο το οποίο δεσπάζει στις επιθυμίες τόσο της ΕΕ αλλά και του ΝΑΤΟ προς επέκταση στην Ανατολή αλλά και προς την Αφρική.

Το ελληνικό αρχιπέλαγος μαζί με την Μεγαλόνησο ελέγχει μια σειρά από θάλασσες στον κρισιμότερο θαλάσσιο χώρο υψηλίου. Τα δύο μεγάλα νησιά Κρήτη και Κύπρος προσδίδουν ασφάλεια στην ευρύτερη περιοχή και δίνουν στρατιωτικό – στρατηγικό βάθος σε τυχόν πολεμικές επιχειρήσεις στην ευρύτερη περιοχή.

Η εξωτερική πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών βασίζεται διαχρονικά και ιστορικά στην θεωρία του Ναύαρχου Mahan, σύμφωνα με την οποία η ιστορία του κόσμου είναι μία συνεχής πάλη για τον έλεγχο των θαλασσών, το έθνος εκείνο που θα κυριαρχήσει στις θάλασσες θα ελέγξει τον κόσμο. Μέχρι τώρα έτσι πορεύθηκαν γεωπολιτικά οι Ηνωμένες Πολιτείες και κατόρθωσαν μέσω της ναυτικής ισχύος να γίνουν ο παγκόσμιος επικυρίαρχος. Μέσα σε αυτόν τον γεωπολιτικό τρόπο σκέψης, οι Ηνωμένες Πολιτείες θεωρούν την Μεσόγειο ένα από τα κρισιμότερα σημεία της Παγκόσμιας Νήσου και πρέπει πάση θυσία να διατηρήσουν τον έλεγχο της. Συνεπώς, Ελλάδα και Κύπρος οι οποίες δεσπόζουν στην Μεσόγειο αποκτούν γεωστρατηγική σημασία για την υπερδύναμη. Μέσα σε αυτή την λογική έγινε ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα, αλλά και η τουρκική απόβαση στην Κύπρο προκειμένου να ελεγχθούν με απόλυτο γεωστρατηγικό τρόπο καθόσον ερωτοτροπούσαν με την Σοβιετική Ένωση.

Ένα κράτος αποκτά σεβασμό και σοβαρότητα μέσα σε μια συμμαχία ανάλογα με τον αυτοσεβασμό του. Χώρα η οποία αρνείται να ασκήσει τα κυριαρχικά της δικαιώματα δεν μπορεί να έχει την απαίτηση να την αντιμετωπίζουν οι σύμμαχοι μας ως ισότιμο μέλος.

Παρόλα αυτά, στην μεταψυχροπολεμική πολεμική περίοδο και ιδιαίτερα ένεκα της γεωπολιτικής ρευστότητας της περιοχής, όπου οι δρώντες «παίκτες», είναι πλέον του ενός, παρουσιάζονται ευκαιρίες μοναδικές. Ελλάδα και Κύπρος λειτουργώντας ως ενιαίος γεωγραφικός χώρος και αξιοποιώντας την γεωστρατηγική του χώρου είναι ικανές να επανέλθουν στο γεωπολιτικό γίνεσθαι ως υπολογίσιμη δύναμη και όχι μόνο να επιλύσουν τα χρονίζοντα προβλήματα τους (ελληνοτουρκικές διαφορές, ΔΝΤ, κατεχόμενα), αλλά και καταστούν υπολογίσιμος παράγοντας στην περιοχή της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής καθώς και της Ευρώπης.

Έχει περάσει σχεδόν ένας αιώνας από την εποχή που ο Λένιν, στο πλαίσιο της μελέτης του ιμπεριαλισμού, προέβλεψε ότι όσο θα αναπτύσσεται ο καπιταλισμός, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο ανταγωνισμός για εξεύρεση πρώτων υλών. Με την ανάπτυξη της τεχνικής και με νέους τρόπους εξόρυξης, εδάφη τα οποία είναι ακατάλληλα σήμερα, μπορούν αύριο να γίνουν κατάλληλα.

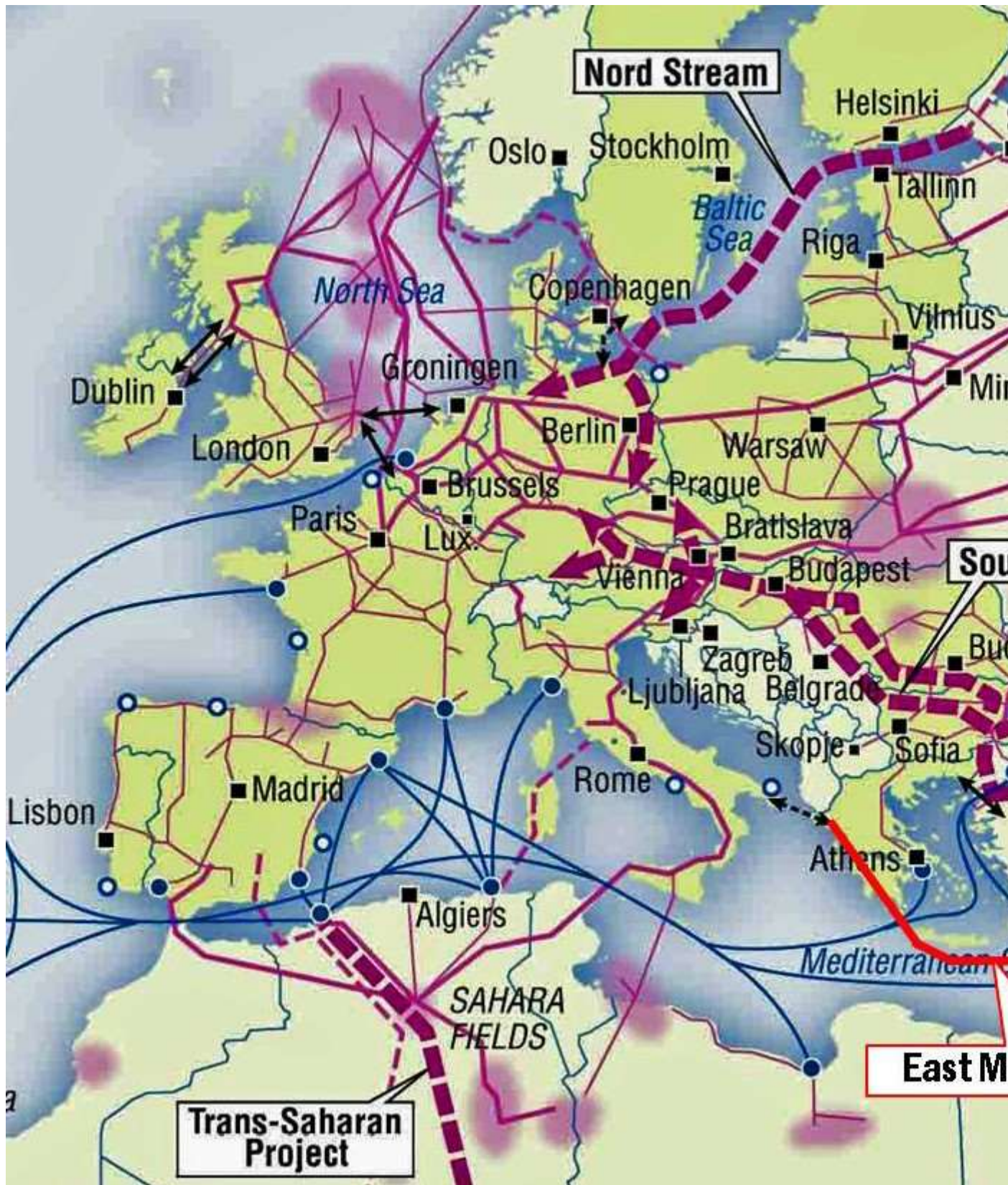
Η παραπάνω πρόβλεψη δικαιώθηκε στο έπακρο. Η Αμερική και το NATO παρόλο που έχουν θέσει ως θέμα υψίστης σημασίας την ενεργειακή

ασφάλεια της Ευρώπης (αυτό θα αποτελούσε ακόμη και αιτία πολέμου), αμήχανοι παρακολουθούν τα δρώμενα και προσπαθούν για εξεύρεση λύσης, δηλαδή την ενεργειακή απεξάρτηση της Ευρώπης από την Ρωσία. Από τη μια πλευρά η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες επιδιώκουν την απεξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό αέριο, ενώ από την άλλη οι Ρώσοι θέλουν την ενδυνάμωση της επιρροής τους με την κατασκευή νέων αγωγών τροφοδοσίας της Ευρώπης.

Οι αγωγοί αερίου και πετρελαίου δεν είναι απλοί σωλήνες που μεταφέρουν υδρογονάνθρακες, μαζί τους κουβαλάν συμμαχίες και αντιπαλότητες, φιλίες και έχθρες και το κυριότερο συνδέονται με θέματα γεωπολιτικά και διεθνούς ασφάλειας. Οι δρόμοι των αγωγών είναι ποτισμένοι με αίμα, πολέμους και διεθνείς συσχετισμούς ισχύος.

Μέσα σε αυτό το ρευστό γεωπολιτικό σύστημα της Μέσης Ανατολής-Μεσογείου, μοναδική περιοχή σταθερότητας είναι η Ελλάδα. Η «Αραβική Άνοιξη» σε συνδυασμό με τον «πόλεμο των αγωγών» και τις ευρύτερες ανακατατάξεις στην περιοχή, την καθιστούν μοναδική και απαραίτητη για τους «δρώντες» γεωπολιτικούς παίχτες στον συγκεκριμένο χώρο.

Όλοι οι θεοί της Ελλάδας συνωμότησαν και την κατέστησαν από γεωστρατηγική άποψη το σημαντικότερο σημείο της οικουμένης, στην παρούσα φάση των ανταγωνισμών μέσω της ενέργειας. Μια ματιά στον παρακάτω χάρτη θα σας πείσει.

Εάν λάβουμε σοβαρά υπόψη μας τα ανευρεθέντα κοιτάσματα του Ισραήλ και της Κύπρου, σε συνδυασμό με τα «δεδομένα» ελληνικά κοιτάσματα, τότε η Ελλάδα ως ενδιάμεσος χώρος Ισραήλ - Κύπρος – Ελλάδα - Ευρώπη, την καθιστούν «κυρίαρχη» χώρα από γεωστρατηγικής άποψης και κομβικό σημείο μεταφοράς ενέργειας. Συνεπώς, η Ελλάδα αποτελεί χώρα υψίστης σημασίας, τόσο για την διψασμένη από υδρογονάνθρακες Ευρώπη, αλλά και για τους ενεργειακούς παίχτες (Ηνωμένες Πολιτείες - Ρωσία). Εάν όλα τα παραπάνω τα συνδυάσουμε στο παγκόσμιο ενεργειακό παίγνιο, τότε η γεωστρατηγική αξία Ελλάδας εκτοξεύεται στα ύψη και αποκτά μια παγκόσμια γεωστρατηγική ισχύ.

Εδώ βρίσκονται τα στρατηγικά σημεία «στραγγαλισμού» (choke points), δηλαδή τα Δαρδανέλια και το Σουέζ και ταυτόχρονα μέσω της Κρήτης ελέγχει και τα στενά του Γιβραλτάρ (έτερο σημείο «στραγγαλισμού»). Από εδώ κρίνεται το αν θα διατηρηθούν ανοικτές οι γραμμές επικοινωνίας τα παγκοσμίου ενδιαφέροντος (SLOCS), όσο και η υλοποίηση της γραμμής ανάσχεσης (Rimland). Από στρατηγικής-στρατιωτικής άποψης εδώ υλοποιείται η υποστήριξη των επιχειρήσεων περιορισμού (containment) του Νότου. Παρά την διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, η στρατηγική σημασία των «σημείων στραγγαλισμού», δηλαδή Δαρδανέλια, Αιγαίο, Σουέζ, της Ελληνικής Χερσονήσου και των μεγάλων νήσων δηλαδή της Κύπρου και της Κρήτης, έχει πολλαπλασιαστεί στο σύγχρονο γεωπολιτικό-ενεργειακό ανταγωνισμό. Από την περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου περνούν υποχρεωτικά όλες οι βασικές θαλάσσιες γραμμές επικοινωνιών για τη μεταφορά υλικών, εφοδίων, ενισχύσεων και ενέργειας προς και από τις πλούσιες ενεργειακές πηγές του Καυκάσου-Κασπίας, Βορείου Αφρικής και Μέσης Ανατολής, τις χώρες της Δύσης και μέσω του Σουέζ τις χώρες της Νοτιοδυτικής Ασίας. Είναι η περιοχή προβολής ισχύος προς όλες τις πιθανές ή ήδη υπαρκτές περιοχές κρίσεων της Μέσης Ανατολής ή της Βορείου Αφρικής.

Κατά τους υποστηρικτές του Mahan, Αμερικανούς Αναλυτές, η Νοτιοανατολική Μεσόγειος έχει επανακτήσει, για λογαριασμό των Ηνωμένων Πολιτειών, το ρόλο της «Ζωτικής Οδού» (Vital Line) των χρόνων της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Καμία ελληνική κυβέρνηση (από σύσταση του ελληνικού κράτους) δεν ασχολήθηκε σοβαρά με την γεωστρατηγική αξία της Ελλάδας και μέσα από κατάλληλους πολιτικούς ελιγμούς και συμμαχίες να προβάλλει την γεωπολιτική ισχύ της χώρας.

Η ανάγκη για ενέργεια είναι αυτή που τις επόμενες δεκαετίες θα δημιουργήσει νέες συμμαχίες, νέες ισορροπίες και ενδεχομένως θα αναδείξει νέες δυνάμεις. Συνδεδειγμένος ιστός της δημιουργίας των νέων συμμαχιών θα είναι οι υδρογονάνθρακες και οι χώρες διέλευσης τους. Η ύπαρξη υδρογονανθράκων από μόνη της δεν είναι καθοριστικός παράγοντας, αλλά απαιτείται και ένα πλέγμα ασφαλούς μεταφοράς και

παράδοσης τους στους τελικούς παραλήπτες. Συνεπώς, από τον χώρο εξόρυξης μέχρι τον τελικό παραλήπτη θα δημιουργηθούν αγωγοί μεταφοράς υδρογονανθράκων οι οποίοι απαιτούν ασφαλές και σταθερό περιβάλλον διέλευσης. Το οποίο περιβάλλον διέλευσης θα καθορίσει και τις συμμαχίες και το νέο πεδίο ανταγωνισμών.

Μέχρι σήμερα, η μεταφορά των υδρογονανθράκων πραγματοποιούνταν κυρίως μέσω της θαλάσσιας οδού. Η ποσότητα, η ποικιλία, το κόστος και ο κίνδυνος μεταφοράς (περιβαλλοντικός, πρόβλημα πειρατείας, κλπ.) επιβάλλουν την ανάπτυξη ενός δικτύου αγωγών. Χαρακτηριστική περίπτωση των προβλημάτων μεταφοράς μέσω της θαλάσσης των υδρογονανθράκων είναι τα αλληπτάλληλα ατυχήματα στα στενά των Δαρδανελίων, αλλά και ο τεράστιος χρόνος αναμονής διέλευσης που υπερβαίνει σε πολλές περιπτώσεις και το δίμηνο.

Μία νέα παράμετρος στο γεωπολιτικό παιχνίδι είναι ότι οι χώρες παραγωγής και διέλευσης πλέον δεν είναι οι παραδοσιακές. Νέα κοιτάσματα ανακαλύφθηκαν και νέοι δρόμοι μεταφοράς πρέπει να χαραχθούν και να υλοποιηθούν προκειμένου να εξασφαλιστεί η ενεργειακή επάρκεια και ασφάλεια των εμπλεκόμενων. Η παράμετρος των νέων κοιτασμάτων δεν θα είχε σημαντική επίδραση στην γεωπολιτική κατάσταση και τον ανταγωνισμό των δυνάμεων, εάν η ανάγκη για περισσότερη ενέργεια δεν ήταν επιτακτική. Πολλά από τα ήδη υπάρχοντα κοιτάσματα είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα θα έχουν φθίνουσα απόδοση (ήδη σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει μείωση παραγωγής). Αυτή η μείωση παραγωγής με την ταυτόχρονη αύξηση της ζήτησης που πρέπει να καλυφθεί εκτιμάται ότι θα δημιουργήσουν εντάσεις και ανταγωνισμούς για τον έλεγχο των νέων κοιτασμάτων και των αγωγών μεταφοράς.

Οι νέες χώρες παραγωγής και διέλευσης είναι φυσικό ότι θα απαιτήσουν νέο ρόλο και αξία στο γεωπολιτικό παιχνίδι. Αυτό από μόνο του αλλάζει τα διεθνή δεδομένα, δημιουργεί νέες δυναμικές και εξαναγκάζει τους μεγάλους παίκτες σε επανασχεδιασμό των συμμαχιών τους και της στρατηγικής τους. Ενώ μέχρι τώρα οι δρώντες παίκτες φρόντιζαν να ελέγχουν τις χώρες παραγωγής με ελεγχόμενες κυβερνήσεις, σήμερα το γεωενεργειακό παίγνιο είναι πολύ πιο σύνθετο και απαιτεί λεπτομερείς σχεδιασμούς, με αποτέλεσμα την συμμετοχή δεξαμενών σκέψης (think tank) για την υλοποίηση των παραπάνω.

Όλα τα παραπάνω δεδομένα των δρώντων γεωπολιτικών παικτών της περιοχής, πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη και δεν είναι αμοιβαία αποκλειόμενα. Κατόπιν τούτου, η Ελλάδα ένεκα γεωστρατηγικής θέσης πρέπει να πρωταγωνιστήσει στα ενεργειακά δρώμενα της Ανατολικής Μεσογείου και κατ' επέκταση στην ενεργειακή επάρκεια της Ευρώπης. Η

Ευρώπη θα μπορούσε να είναι ανεξάρτητος και αυτόνομος παίκτης στο παιχνίδι, μέσω των δικών συμμαχιών και πλέγματος συμφερόντων. Ενώ στο παρελθόν η Ευρώπη ήταν εξαρτώμενη ενεργειακά, στην παρούσα φάση με την ανακάλυψη των νέων κοιτασμάτων στις χώρες μέλη της (Ιταλία, Ελλάδα, Κύπρος), αλλά και στις όμορες χώρες (Αλβανία, Αίγυπτος, Λιβύη, Αλγερία) θα είχε την δυνατότητα μέσα από ένα πλέγμα συμμαχιών (όπως αυτό της Μεσογειακής Ένωσης, στο οποίο αντιδρά η Γερμανία) να εξασφαλίσει τα στρατηγικά ενεργειακά της συμφέροντα.

Η ενεργειακή συμμαχία της Γερμανίας με την Ρωσία λειτούργησε ανασταλτικά στην δημιουργία της Μεσογειακής Ένωσης, διότι στην περίπτωση της υλοποίησής της θα αναβαθμίζονταν η Γαλλία (λόγω των στενών ιστορικών σχέσεων της με τις χώρες αυτές). Συμπερασματικά, η σύγκρουση συμφερόντων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης λειτουργεί ανασταλτικά στην χάραξη κοινής ενεργειακής πολιτικής.

Κατόπιν των ανωτέρω, αυτό το κενό στρατηγικού σχεδιασμού και χάραξης ενεργειακής ευρωπαϊκής πολιτικής θα μπορούσε να καλυφθεί με την δυναμική συμμετοχή της Ελλάδας. Η Ελλάδα πρέπει να βρει ξανά την ιστορική αποστολή της και να ενώσει Ανατολή-Δύση- Βορά-Νότο. Αυτό είναι προς συμφέρον όλων και δύναται να επιτευχθεί μόνον εάν η Ελλάδα λειτουργήσει συνθετικά μέσα στο διεθνές ανταγωνιστικό παγκόσμιο σύστημα. Απαραίτητη προϋπόθεση ο λεπτομερής σχεδιασμός, ο συσχετισμός δυνάμεων, γεωπολιτικές ισορροπίες στο παγκόσμιο διεθνές γίγνεσθαι, και προ πάντων ταχεία λείψει αποφάσεων και υλοποίηση τους καθόσον ο ιστορικός χρόνος είναι συμπιεσμένος. Απαραίτητη προϋπόθεση για την υλοποίηση των ανωτέρω, είναι η κατασκευή του αγωγού Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδα-Ευρώπη.

Η προσέγγιση με το Ισραήλ πρέπει να είναι στην λογική, ότι τα συμφέροντα δημιουργούν συμμαχίες και όχι στην ανατολίτικη παροιμία «του εχθρού μου ο εχθρός, ο καλύτερος μου φίλος». Όποιος επένδυσε στην παραπάνω παροιμία δεν μακροημέρευσε. Ούτε να ανακηρύξουμε την ΑΟΖ με τις πλάτες της στρατιωτικής ισχύος της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ. Οι

κινήσεις μας πρέπει να είναι σύννομες με το Διεθνές Δίκαιο και ενάσκηση εθνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων μας, ως οφείλει να πράττει κάθε κυρίαρχο κράτος. Εξάλλου η Τουρκία έχει ήδη εκτεθεί στην διεθνή κοινότητα ως ταραξίας της περιοχής και δεν θα αποτολμούσε να οξύνει το γεωπολιτικό παιχνίδι στην περιοχή. Εφόσον δεν τόλμησε τίποτε σε βάρος της Κύπρου (στην οποία διατηρεί ισχυρή κατοχική στρατιωτική δύναμη), παρά τους λεονταρισμούς και τις φραστικές απειλές που εκτόξευσε κατά κόρο, πολύ περισσότερο στην περίπτωση της Ελλάδας, η οποία διαθέτει αποτρεπτική στρατιωτική ισχύ.

Η προσέγγιση μας με το Ισραήλ πρέπει να γίνει με επιθέσεις φιλίας προς τις Αραβικές χώρες. Η Ελλάδα ως ανεξάρτητο κράτος μπορεί να δημιουργεί συμμαχίες προς πάσα κατεύθυνση, χωρίς αυτό να συνεπάγεται ότι στρέφεται εναντίον του ενός κράτους ή του άλλου. Ταυτόχρονα με όπλο τη γεωστρατηγική ισχύ της και τον αγωγό, να μεσολαβήσει για την επίλυση του Παλαιστινιακού Προβλήματος. Πράγμα το οποίο συμπίπτει, τόσο με τις επιθυμίες των Ηνωμένων Πολιτειών, όσο και με μεγάλη μερίδα του Ισραηλινού λαού. Η δε αναγνώριση της παλαιστινιακής ΑΟΖ και συμμετοχή του στον εν λόγω αγωγό, ενώνει τα εν λόγω κράτη και η Παλαιστίνη αποκτά οικονομικούς πόρους, παύοντας να είναι οικονομικός παρίας ο οποίος ζει με επιδόματα και διεθνείς επιδοτήσεις.

Όσο παράξενο και αν φαίνεται, αυτό που λείπει για την επίλυση του Παλαιστινιακού είναι ο καταλύτης. Η Ελλάδα, με την βοήθεια του αγωγού, μπορεί να στρέψει το γεωπολιτικό ενδιαφέρον του Ισραήλ προς την Δύση, που είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την επίλυση του Παλαιστινιακού Προβλήματος. Όσο το Ισραήλ θεωρεί ζωτικό του χώρο τον χώρο την Μέση Ανατολή, το Παλαιστινιακό και τα προβλήματα της γύρω περιοχής θα διαιωνίζονται.

Η πολυπλοκότητα του εγχειρήματος έγκειται στην αναζήτηση των κοινών σημείων και συμφερόντων των δρώντων δυνάμεων προκειμένου να υλοποιηθεί το όλο εγχείρημα.

Έτσι η Ελλάδα βρίσκει την ιστορική αποστολή της, ενώνοντας, χώρες δυνάμεις και συμφέροντα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Η μετατροπή αυτή της Ελλάδας στην σύνθεση των αντιθέσεων και σε ένα κόσμο έντονα ανταγωνιστικό θα έχει τις παρακάτω επιπτώσεις:

- **Η διψασμένη για ενέργεια Ευρώπη εξασφαλίζει την απρόσκοπτη τροφοδοσία της και αυξάνει τον ζωτικό της χώρο προς ανατολάς.**
- **Η Αμερική εξασφαλίζει ενεργειακές – γεωπολιτικές ισορροπίες στον ευρωπαϊκό χώρο.**

- Επιλύεται το Παλαιστινιακό και ο ζωτικός χώρος του Ισραήλ στρέφεται προς την Ευρώπη περιορίζοντας τους ανταγωνισμούς με τους Άραβες.
- Το νέο Παλαιστινιακό κράτος ενισχύεται και αποκτά οικονομικούς πόρους (λόγω της ΑΟΖ από την λωρίδα της Γάζας), ενώ παράλληλα η σχέση του με το Ισραήλ θα πρέπει να είναι συνεργατική και όχι ανταγωνιστική.
- Η Μεσόγειος από θάλασσα ανταγωνισμού μετατρέπεται σε θάλασσα φιλίας, η οποία θα παράγει ειρήνη και ενέργεια για τα επόμενα χρόνια.
- Το ΝΑΤΟ εξασφαλίζει την ενεργειακή ασφάλεια της περιοχής.
- Η Ρωσία μένει ικανοποιημένη από την διανομή πόρων και πρόσβαση που θα έχει στην νέα κατάσταση.
- Η Ελλάδα επιλύει τα οικονομικά της προβλήματα και μεταβάλλεται σε μεγάλη οικονομική δύναμη εντός της Ευρωπαϊκής Ένωση (ουσιαστικά μπορεί να γίνει η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρώπης). Κατοχυρώνει τα σύνορά της μέσω των αγωγών και της σύγκλισης των συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων και μειώνει τις υπέρογκες πολεμικές δαπάνες της.

Με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται το απόλυτο, δηλαδή η σύγκλιση ανταγωνιστικών συμφερόντων και η ειρήνευση της περιοχής. Η προϋπόθεση είναι μόνο μία, επαναχάραξη εξωτερικής πολιτική με γνώμονα την γεωστρατηγική ισχύ και την ιστορική αποστολή του χώρου που είναι η σύνθεση (των ετερόκλητων δυνάμεων) και όχι ο ανταγωνισμός.

Το γεωπολιτικό εκτόπισμα της Ελλάδας στην παρούσα φάση είναι τοιούτου μεγέθους που απαιτεί και τις κατάλληλες πολιτικές ηγεσίες προκειμένου να το διαχειριστούν.

Οι μετριότητες, υπομετριότητες και ανθυπομετριότητες, που συναπαρτίζουν τον ελληνικό πολιτικό και παραπολιτικό κόσμο, δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και να λύσουν ιστορικά προβλήματα τέτοιας έκτασης και τέτοιου βάθους - ίσως να καταρρεύσουν ακόμα και στην περίπτωση όπου θα βρεθούν μπροστά στην μεγάλη απόφαση να διεξαγάγουν έναν πόλεμο. Γιατί αν ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής, ποιος πόλεμος θα συνεχίσει μια σπασμωδική πολιτική

Νικόλαος Καρατουλιώτης Υποστράτηγος ΕΑ